

1/11/2025

נושאונט מס' 72

דבר העורך

שלום רב,

גיליון זה של "נושאונט" הוא האחרון לשנת 2025, וכמובן שזה זמן מתאים להזכיר לכל חברי האגודה לשלם את דמי החבר לשנת 2026 (200 ₪ למבוגר, 100 ₪ לנוער). את דמי החבר יש להעביר אל גזבר האגודה, רן ברש, באחת מהדרכים הבאות:

1. אפליקציית BIT לפלאפון של רן: **052-5250780** – הכי קל והכי בטוח!
2. העברה בנקאית לחשבון אגודת איל"ת בבנק הדואר (09), סניף 001, חשבון **7315171**.
3. המחאה 200 ₪ לפקודת איל"ת. זו הדרך הכי פחות בטוחה ואיננה מועדפת כלל.
4. תשלום במזומן במפגש הקרוב.

לאחר הפסקה לרגל חופשת הקיץ מתחדשים המפגשים שלנו. המפגש הקרוב ייערך ביום שישי ה-7 בנובמבר באולם של התאחדות בולאי ישראל ברחוב אבן גבירול 39, תל אביב. הפעם נשמע את חברנו **לורנס פישר** על דימויים אנטישמיים על גבי גלויות. תחילת המפגש בשעה 9:00 בבוקר – נא לדייק.

מפגש נוסף שייערך באותו מקום הוא "בוקר של בולים" אותו תערוך ההתאחדות ביום שישי ה-28 בנובמבר. המפגש פתוח לכל, וכמובן שגם חברי איל"ת מוזמנים להגיע, וליטול חלק בשעשועון הבולאי ובמכירה הפומבית.

מפגשים אלה הם בבחינת "חימום הקנה" לקראת האירוע הבולאי הגדול של השנה – יום הבולאות, אשר יתקיים ביום שלישי ה-16 בדצמבר במלון "רנסנס" בתל אביב. החתום מטה, שהוא ממארגני האירוע, שמח לציין כי שלושה מחברי איל"ת יהיו בין המרצים, כך שרמה גבוהה של עניין מובטחת מראש. כרגיל, ההשתתפות ביום הבולאות כרוכה בהרשמה ותשלום מראש בסך 200 ₪. להבטחת מקומכם הנכם מתבקשים ליצור קשר עם אנשי ההתאחדות. יעל נמצאת במשרד בטלפון 03-6295547 בימים ראשון, שלישי וחמישי בין השעות 8:00 ל-15:00.

מקווה לראותכם באירועים אלה,

יורם

רמברנדט, הצייר ה"יהודי" - חלק ב' משה ביאלי שילה

בחלקו הראשון של מאמר זה התחלנו לבחון את יצירותיו של **רמברנדט הרמנזון ואן ריין** המוקדשות לספר הספרים. הצגנו את היצירות הכוללות דמויות של מלאכים, ונמשיך עתה לנושאים אחרים. נתחיל באחת הדמויות המורכבות והמעניינות ביותר במקרא – **דוד המלך**.

סצנות מחיי דוד

יהונתן היה בנו בכורו של **שאול** ויורש העצר המיועד. למרות זאת הוא יצר קשרי ידידות עם דוד. גם כאשר החל שאול לרדוף את דוד ניסה יהונתן להגן על דוד: הוא הזהיר את דוד מפני הצפוי לו וסייע לו להימלט על נפשו. במקביל הוא ניסה לשנות את דעתו של שאול ולסגור על דוד בפניו.

דוד ויהונתן

היצירה של רמברנדט "דוד ויהונתן" היא משנת 1642, והיא מתארת את רגע הפרידה ביניהם. יהונתן עומד ופניו אלינו, והוא מאמץ את דוד הממרר בבכי אל חזהו. למרות שיהונתן נראה כמי ששולט בעצמו צער הפרידה ניכר היטב על פניו. בצד שמאל נראית ברקע העיר ירושלים.

מדוע בחר רמברנדט בסצנה תנ"כית זו דווקא? באותה שנה נפטרה **סוקיה**, אשתו האהובה של הצייר, ויש הטוענים שמסיבה זו הוא בחר לעסוק בסיפור שבמרכזו פרידה.

הסיפור אודות **בת שבע ואוריה החתי** הוא אחד המעניינים בסיפורי דוד המלך. רמברנדט התייחס אליו בכמה יצירות, ואנו נתמקד בשתיים אשר הונצחו על גבי בולים. הציור "בת שבע מקבלת מכתב מדוד" נוצר בשנת 1654, והוא שונה בגישתו מכל יצירה קודמת אשר עסקה בנושא. עד אז תיארו הציירים השונים את בת שבע הרוחצת על הגג, כאשר דמותו של דוד נראתה משקיפה עליה מרחוק. רמברנדט מתאר את בת שבע הרוחצת בתוך ביתה בסיועה של משרתת (אשר דמותה נראית בציור אך "נחתכה" מהבול). הוצאתם מהציור של כל האלמנטים החיצוניים, ובכלל זה גם דוד המלך, יוצרת תמונה ארוטית של בת שבע. הצופה מתבונן בה מנקודת מבטו המציצנית של דוד.

בת שבע מקבלת מכתב מדוד

ההתמקדות בבת שבע הופכת אותה למוקד הסיפור, ואנו שואלים את עצמנו מה היא חשבה על המאורעות. הסיפור התנ"כי עצמו מתמקד בדוד בלבד, ורמברנדט מעניק לו ביצירתו מימד נוסף. לצורך כך הוא גם מוסיף אלמנט שלא קיים במקרא: בת שבע נראית כשהיא אוחזת בידה הימנית

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית

בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

במכתב של דוד המלך, ומכאן שהיא צריכה לבחור מהי תשובתה. שימו לב לקונטרסט הצבעים בין דמותה הבהירה של בת שבע לבין הרקע הכהה. בשפה המקצועית מכונה קונטרסט זה, אשר רמברנדט התמחה בו, בשם "קיארוסקורו".

שתי הצלעות האחרות במשולש, דוד המלך ואוריה החתי, מופיעים בציור "דוד ואוריה" משנת 1665. אוריה ניצב כאן במרכז ברגע הדרמטי שבו הוא מצטווה לשוב לשדה הקרב. גבו מופנה אל דוד הנמצא בצד ימין, ידו מונחת על ליבו, ראשו מורכן ועיניו מושפלות. הבעת רגשותיו מועצמת על ידי שכבות הצבע העבות והמעטפת האדומה הבהיקת העוטפת אותו. ברור, כי הוא מבין את גורלו בשעה שהוא מציית לפקודת המלך, אך תחושת האכזבה שלו מורגשת היטב. בצד שמאל משקיף על האירוע **נתן הנביא**.

דוד ואוריה – מעטפת יום ראשון

סצנות מחיי יוסף

דמותו של **יוסף** כיכבה ביצירות אומנות רבות לאורך ההיסטוריה, וכמובן שגם ביצירתו של רמברנדט, שכאמור הרבה לשאוב השראה מהמקרא. "יוסף מספר על חלומותיו" הוא תחריט שיצר רמברנדט בשנת 1638. רובנו מקשרים בין רמברנדט לבין ציורי שמן, אך יש לדעת כי האומן הדגול יצר גם רישומים, תחריטים והדפסים.

ביצירה שלפנינו נראה יוסף מספר אודות חלומו. אביו, **יעקב**, יושב בצד שמאל. מאחורי יוסף ניצבים במעין מעגל עשרת אחיו הגדולים, הנראים מבוגרים ממנו בהרבה. הבעות פניהם מביעות הסתייגות, ריחוק, זלזול ואף איבה. לפחות שני זוגות של האחים נראים כמי שרוקמים קנוניה ביניהם, מן הסתם כנגד יוסף.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית

בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

ביצירה "ברכת יעקב לאפרים ומנשה" משנת 1656 שב רמברנדט לעסוק ביעקב ויוסף, אלא שהפעם האב שוכב על ערש דווי, ואילו הבן נמצא בשיא כוחו, ולצידו אשתו, **אסנת**. שימו לב לרוך הנשקף מפניו של יוסף, הפונות כלפי אביו! מבטה של אסנת, לעומת זאת, מופנה אל ילדיה. אגב, הסיפור המקראי כלל לא מזכיר את נוכחותה של אסנת במעמד הברכה, אך רמברנדט חשב שהיא חייבת להיות חלק בלתי נפרד מהתמונה.

שני בניו של יוסף, **מנשה ואפרים**, מובאים בפני הסב הנרגש, האומר לבנו: "ראה פניך לא פללתי; והנה הִרְאָה אתי אֱלֹהִים, גַּם אֶת-זֶרְעֶךָ". יעקב אף מגדיל לעשות ומרומם את שני בניו של יוסף למעמד שווה לשאר בניו.

יוסף מספר על חלומותיו

בעת הברכה משכל יעקב את ידיו, כך שיד ימינו מונחת על ראשו של אפרים, ואילו יד שמאל על ראשו של מנשה הבכור. על פי המקרא, וגם ברוב יצירות האומנות המוקדשות לנושא, יוסף מנסה לתקן את טעותו כביכול של יעקב. בציור של רמברנדט לעומת זאת ידו של יוסף מסייעת ליעקב במעין השלמה עם החלטתו של האב. פרשנותו של האומן היא של הרמוניה בין השניים. יוסף מפגין כאן אהבה וכבוד כלפי יעקב.

ברכת יעקב לאפרים ומנשה. דבר בולים.

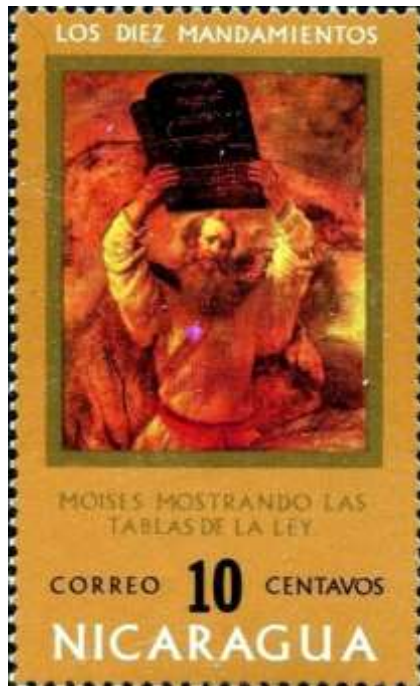
איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית

בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

עוסקות בקיצור רמברנדט נולד ביולי 1606 בעיר ליידן שבהולנד, ומת בשנת 1669 בגיל 63. הוא היה הבן התשיעי והאחרון למשפחה מהמעמד הבינוני – גבוה, אך היחיד מילדי המשפחה שזכה לחינוך אוניברסיטאי, כבר בגיל 14. תשוקתו לציור גברה על רצונו לזכות בהשכלה מסודרת, וכך הוא השתלם בציור, תחילה בעיר הולדתו ליידן, ואחר כך אצל הצייר **פיטר לסטמן** באמסטרדם.

לקט, פאה ושכחה

נסיים את המאמר בשתי תמונות נוספות משל רמברנדט. הבול מניקרגואה מוקדש ליצירה "משה שובר את לוחות הברית" משנת 1659. **משה** יורד מהר נבו כאשר לוחות הברית בידיו, ולנגד עיניו מתגלה עגל הזהב אותו בנה העם. התנ"ך מתאר את תגובתו של משה: **"וַיְהִי, כְּאִשֶּׁר קָרַב אֶל-הַמִּכָּנֶה, וַיֵּרָא אֶת-הָעֵגֶל, וּמַחֲלֵת; וַיַּחַר-אַף מֹשֶׁה, וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ אֶת-הַלֶּחֶת, וַיִּשְׂבֹּר אֹתָם, תַּחַת הָהָר."**

משה שובר את לוחות הברית

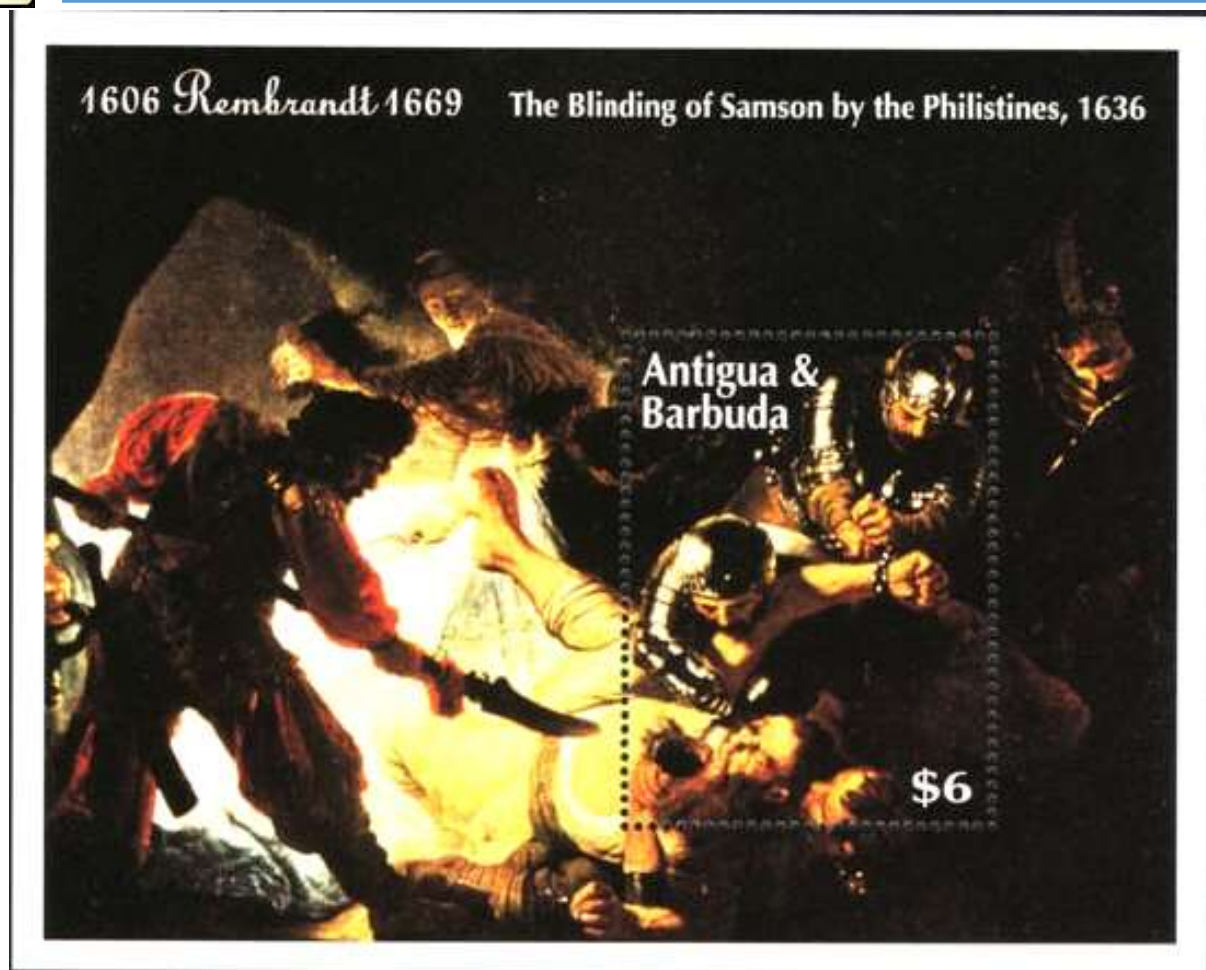
ציורו של רמברנדט מציג את משה במבט מלמטה, באותו אופן שבו ראה העם את משה היורד מההר. זוויית זו ומשחקי האור והצל בתמונה מגדילים את דמותו של משה. ידיו של משה מורמות כלפי מעלה, והן אוחזות בלוחות הברית הכתובות בעברית. שימו לב, שהלוחות אינם מצויים זה לצד זה אלא זה מאחורי זה. משה אינו מציג את הלוחות בפני העם אלא עומד לשבר אותם. פניו של משה אינם מביעים זעם אלא ייאוש ותוגה.

היצירה האחרונה בה נעסוק היא "ניקור עיניו של שמשון" משנת 1636, הנראית על גיליון המזכרת מאנטיגואה וברבודה בראש העמוד הבא. **שמשון** מוצג כאן כגבר חסון ומזוקן, הנהדף ארצה על ידי חמישה פלישתים, אשר אחד מהם מנקר את עיניו. שימו לב שגם לאחר שנגזזו מחלפות ראשו נדרשים מספר פלישתים כדי להשתלט על שמשון ולהכניע אותו. **דלילה** הבוגדנית נראית בפתח המואר של האוהל בדרכה החוצה, כאשר בידיה מחלפות ראשו והמספרים שבאמצעותן נחתכו. רגלו הימנית המפרכת של שמשון מצביעה על דלילה העולזת בניצחונה, ואצבעות כף רגלו מתכווצות בתנועה של כאב עז.

משחקי האור והצל הגאוניים (כאמור, ה"קיארוסקורו") של רמברנדט מצביעים לא רק על הענק שנלכד, כי אם גם על פתח המילוט שנחסם בעדו בלי רחמים. הקו האלכסוני של חרבו של אחד הלוחמים הפלישתי הוא דומיננטי, ומשקף את האכזריות של הסצנה כולה. הניגוד בין הרקע המואר משמאל לחזית החשוכה מסמל את גורלו של שמשון: הוא נופל מילולית ומטפורית מן האור אל החושך. יכולת הראייה, שאפשרה לו להתפעל מיופיה של דלילה, נגזלה ממנו לנצח.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית
בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

ניקור עיניו של שמשון

משה ביאלי שילה אוסף פריטים בולאיים בנושאים התנ"ך בראי האומנות, ציורי מערות וסלעים וכן בנושאים שונים הקשורים באומנות הציור. כתובתו למשלוח תגובות: biali.moshe@gmail.com

בולים עם ערכים ב"מטבעות" יוצאי דופן ד"ר סאטינדרה קומאר אגרוואל

בימי קדם היה סחר חליפין שיטת המסחר המקובלת, כך שלמעשה כל דבר יכול היה לשמש כ"מטבע". קצת מפתיע לגלות שגם בזמנים מודרניים נמצאו מדינות שהשתמשו בבולים עם ערכים נקובים בקילוגרמים של ירקות, גידולים, צדפים או צמחייה מקומית.

ערך נקוב בגרמים או בקילוגרמים של אורז
לפנינו סדרה של בולי "קציר אורז" של צפון וייטנאם שהונפקו ב-1952/53, המתארים תמונה של אדם הזורע אורז עם ניקוב גס שבוצע באמצעות מכונת תפירה. הערכים הנקובים על גבי הבולים הם בקילוגרמים של אורז. הערכים נעים בין 600 גרם בבול האדום לחמישה קילוגרם בבול הירוק.

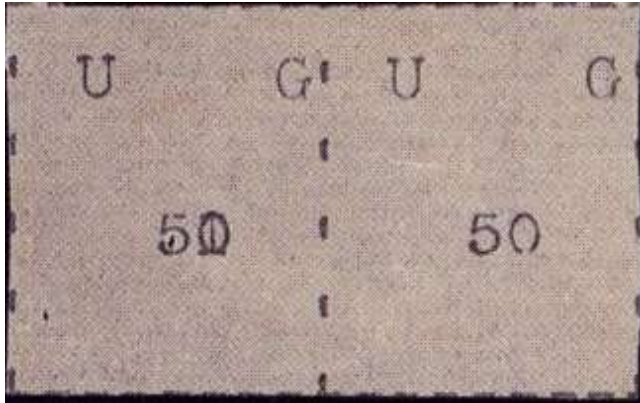
אין זה מקרה יחיד: בשנת 1946 הנפיקה צפון וייטנאם סדרה של חמישה בולים הנושאים את דיוקנו של הנשיא **הו צ'י מין**. אחד מאותם בולים הודפס מחדש בשנת 1955 עם הדפס רכב המתקן את הערך הנקוב ל-0.05 קילוגרם. גם הבול המנציח את קרב דין בייין פו משנת 1954 נקוב בגרמים או בקילוגרמים של אורז. הבול קיים בגרסאות מנוקבבות ובלתי מנוקבבות גם יחד.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

שימוש בקילוגרמים של אורז כערך נקוב הוא כמובן דבר יוצא דופן, אך אורז היה סחורה יקרת ערך בווייטנאם בשנת 1954. הדבר נכון במיוחד לצפון וייטנאם, שבה הרבה פחות אדמות חקלאיות מאשר דרום וייטנאם. תושבי צפון וייטנאם חוו רעב תשע שנים קודם לכן, בשנת 1945. השיבוש של הכלכלה הווייטנאמית על ידי הכיבוש היפני והממשל הצרפתי הכושל, כמו גם בצורות ושיטפונות, הביאו למותם מרעב של מאות אלפי עד מיליוני אנשים (ההערכות נעות בין 400,000 מקרי מוות ל-2 מיליון). במהלך המלחמה, אורז לא קלוף הפך למטבע המדינה הלא רשמי, ומכאן השימוש בו על גבי בולים.

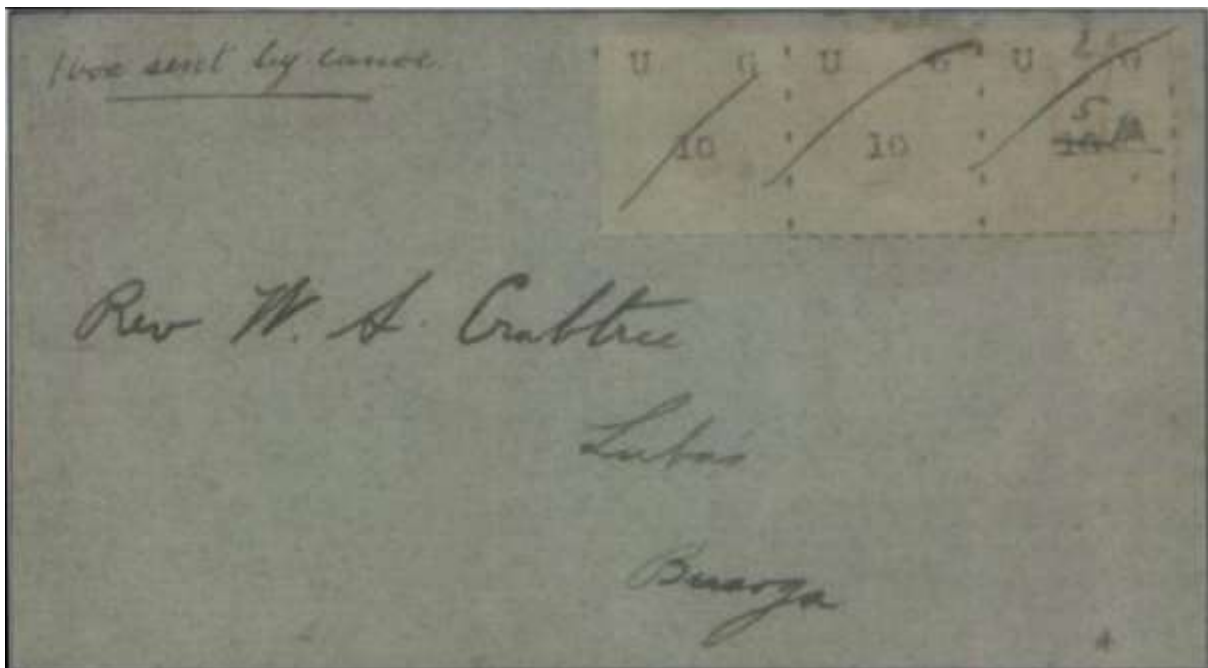

צמד בולים של אוגנדה בערך נקוב של 50 קונכיות. שימו לב לתיקון הערך בבול השמאלי, שנעשה בעת ההדפסה

ערך נקוב בקונכיות

נראה כי שימוש בקונכיות ובצדפים כאמצעי מונטרי התקיים בצורה זו או אחרת כמעט בכל יבשת. מבחינה בולאית נעשה שימוש בקונכיות מסוג "פי הכושי" כבסיס לערך נקוב באוגנדה.

שירותי הדואר הראשונים באוגנדה החלו לפעול בשנת 1895 ביוזמתו של פקיד בחברת מזרח אפריקה הבריטית בשם **וילסון**. תיבת דואר אחת מוקמה במשרדו של וילסון בקמפלה, והציעה שירות דואר פעמיים ביום לאנטבה במחיר של 10 קונכיות, וליעדים אחרים בממלכת בוגנדה בתדירות נמוכה יותר ובמחיר גבוה יותר. בממלכות ובפרובינציות הסמוכות הבולים שימשו רק לתקשורת בין פקידי אגודת המיסיונרים של הכנסייה.

מעטפה מסחרית מיום 14 במרץ 1895 הנושאת שלושה בולי מיסיונרים אוגנדה בערכים של 10 ו-5 קונכיות

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית

בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

לצורך שירות הדואר של וילסון הודפסו בולים במכונת הכתיבה של חברת המיסיונרים של הכנסייה בעיצוב בסיסי ביותר הכולל את האותיות U ו-G ואת הערך הנקוב בקונכיות "פי הכושי". שער החליפין, אגב, היה 200 קונכיות לרופי, או 12 וחצי קונכיות לפני. מאוחר יותר הוחלף סרט הדיו במכונת הכתיבה, וצבע האותיות המודפסות השתנה בהתאם משחור לסגול. רק מעטים מבולים אלה שרדו, וכיום הם נמכרים במחירים של אלפי דולרים. השילוב של מחיר גבוה ועיצוב בסיסי ממש "מזמין" זיופים, וכאלה מצויים בשוק בשפע.

גיליון משותף עם כל תשעת העיצובים של בולי תפוחי האדמה

קרופורד יצר תשעה עיצובים שונים. מאחר ולא היה לו אישור להשתמש בדמותו של **המלך ג'ורג' השישי**, הוא הוסיף לעיצוב הבולים את הדגל הבריטי, ה"יוניון ג'ק". הערכים הנקובים על הבולים הם בפני האנגלי. בתקופת מלחמת העולם השנייה סבלו תושבי האי ממחסור בכסף, וכתחליף הם השתמשו בתפוחי אדמה כמטבע, כאשר 4 תפוחי אדמה שווים פני אחד, ולכן מטבע זה נוסף לעיצוב הבולים. התוויות של קרופורד זכו לפרסום רב ונמכרו כמזכרת לספינות חולפות ואספנים ברחבי העולם, והכינוי "בול תפוחי אדמה" דבק בהם.

ערך נקוב בתפוחי אדמה
טריסטן דה קונה הוא אי קטן
הממוקם בדרום האוקיינוס
האטלנטי. בשנת 1946
ניסה המטאורולוג הבריטי
אלן קרופורד למשוך
תשומת לב לאי המכונה
"האי הבודד ביותר בעולם".
קרופורד בילה זמן רב באי,
והבין שיש ביקוש לבולים
מצד בולאים וספינות
חולפות. הוא יצר בולים
מקומיים עבור תושבי האי,
ללא כל אישור רשמי, ומכאן
שהבולים הללו הם למעשה
תוויות בלבד.

בול הפינגווין עם ערך נקוב של פני אחד. בשוליים כתוב, שהערך לשימוש מקומי הוא 4 תפח"א

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

כאמור, בולי תפוחי האדמה מעולם לא אושרו, והיו תוויות בלבד. לעיתים נעשה בהם שימוש דוארי, אך במקרים אלו הוטל קנס בשל ביול חסר ונגבו דמי דואר.

דוגמא לשימוש לא חוקי בבולי תפוחי האדמה של טריסטן דה קונה. הדואר לא הכיר בבולים וגבה דמי דואר

רק בשנת 1952 זכה האי לקבל היתר להנפקת בולים משל עצמו. בשנת 2006 הונפקה באי גיליונית לציון 500 שנה לגילוי. אחד הבולים מהגיליונית, המוצג כאן בצד שמאל, מוקדש ל"בולי תפוחי האדמה" משנת 1946. מבין בולי הסדרה נבחר בול הפינגווין, שהוא הבול הפופולארי ביותר מבין בולי הסדרה המקורית.

ערך נקוב בתוכי ים

"בולי תוכי הים" של האי לונדי, שהונפקו ב-1 בנובמבר 1929, הם הבולים היחידים בעולם שהודפסו תוך שימוש במספר המופעים של הציפור המקומית "תוכי הים". תוכי ים אחד הוא שווה ערך לפני בריטי אחד, ו-12 תוכי ים שווים לשילינג אחד. גם עיצוב הבולים הוא מתוחכם, מכיוון שכל בול מראה תוכי הים במספר השווה לערך הנקוב.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית

בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

הבול השווה חצי פני (או חצי תוכי ים) מראה רק את הפנים והחזה של העוף. בבול בעל הערך הנקוב של תוכי ים אחד נראה העוף במלוא הדרו, ובבולים של ה-6, ה-9 וה-12 מספר העופות המופיעים על גבי הבול הוא בהתאם. הקורא מוזמן לבדוק זאת בעצמו!

השם "לונדי" נגזר מהמילה האיסלנדית – ויקינגית העתיקה "לונד", שפירושה תוכי או תוכי ים. ציפורים רבות מקננות באי, כולל תוכי הים (בלועזית puffin), ששמו משמש ליחידת המטבע.

האי ממוקם בתעלת בריסטול, במרחק של כ-20 קילומטר מאנגליה. אורכו הוא כ-5 קילומטר, ורוחבו כ-800 מטר. באי מתגוררים תושבי קבע מעטים, אבל כ-25,000 תיירים מבקרים בו מדי שנה. בשנת 1925 נרכש האי על ידי מר **מרטין קולס הרמן**, אשר הכתיר את עצמו כמלך לונדי, והחל לטבוע כסף ולהנפיק בולי דואר לשימוש התושבים והמבקרים. הבולים והמטבעות נשאו את תמונתו של תוכי הים, ציפור כרסנית בעלת הבעת פנים יהירה הנפוצה מאוד באי. מאחר ובלונדי אין סניף דואר בריטי, הבולים המקומיים אושרו, החל משנת 1929, לצורך תשלום דמי משלוח הדואר בסירה או במטוס לאנגליה.

בתחילה הכול הלך כשורה עם הממלכה הזעירה הזו, אך בשנת 1931 נודע לממשלת בריטניה על המתרחש, וחצר המלוכה לא ראתה בעין יפה את יומרותיו של הוד מלכותו המלך הרמן. ואמנם, המלך הרמן גילה לפתע שהוא מלך לשעבר. הוא נקנס ב-5 לירות שטרלינג, סכום לא מבוטל באותם ימים, וחויב לוותר על סמכויותיו המלכותיות.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית
בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

מעטפה מסחרית משנת 1939 עם בול תוכי ים של האי לונדי בצידה האחורי

למרות "ההפיכה השלטונית" הזו הדפסת בולי תוכי הים נמשכת עד היום, והם זמינים בערכם הנקוב בסניף הדואר של לונדי. בעבר היה צריך להדביק את בולי לונדי על גב המעטפה, אך כיום הדואר המלכותי מאפשר את השימוש בהם על חזית המעטפה, אך בצד שמאל, כאשר הצד הימני שמור לבול או בולי הדואר המלכותי.

בולי האי לונדי נחשבים לבולים מקומיים, והם משמשים למשלוח הדואר מהאי לסניף הדואר הקרוב באנגליה. במהלך השנים הונפקו כמובן בולים נוספים באי ובהם מגוון נושאים, אך כולם נושאים ערך נקוב המבוטא במטבע המקומי – תוכי הים.

מאמר זה הוא גירסה מתורגמת וערוכה של מאמר אשר התפרסם לראשונה בגיליון מספר 210 (גיליון חודש יוני) של כתב העת הבולאי Rainbow Stamp News הרואה אור בהודו. זהו ירחון דיגיטלי המתפרסם מזה 18 שנה. עורך "נושאונט" מודה לרן ברש, אשר הפנה את תשומת ליבו למאמר והשיג את האישורים הנדרשים לפרסום המאמר המתורגם.